

Capitolul 4

Înfiați de Dumnezeu

Fiecare poruncă rostită de Dumnezeu exprimă o posibilitate. Dacă nu ar fi pus la dispoziție întregul cer pentru ca omul să poată păzi Legea, ascultarea nu ne-ar fi fost cerută de Dumnezeu. Legea a fost îndrumătorul evreilor spre Hristos, arătându-le nevoia pe care o aveau, ca păcătoși, de un Mântuitor. Neputința de a asculta de Lege trebuia să-i doboare la picioarele Mântuitorului, conștienți fiind de două adevăruri: 1) nu puteau în propriile lor puteri să asculte în mod desăvârșit de Lege și 2) Dumnezeu cerea ascultare desăvârșită. Din păcate ei au încercat să transforme Legea într-o putere mântuitoare. Ei nu au înțeles că Mântuitorul trebuia să vină pentru a le atribui neprihănirea Lui, neprihănire care este ascultarea desăvârșită de Lege. Și astfel, predați prin credință lui Dumnezeu, luptând prin puterea Duhului Sfânt cu firea pământească, ei să ajungă desăvârșiți.

Lumea creștină de astăzi este caracterizată de două note dominante: 1) fie se bazează pe fapte, exerciții spirituale și penitențe pentru mântuire, fie 2) a căzut în plasa harului ieftin în care este suficient să mărturisești pe Hristos ca Domn și să fii mântuit. O a treia notă este dată de aceia care au înțeles că harul ieftin nu poate duce în ceruri și fără să înțeleagă că ceea ce oferă Hristos este ascultarea desăvârșită de Lege, încearcă să asculte creând astfel o îmbinare între cele două note dominante. Ceea ce vedem este un creștinism slăbit de propriile ideologii și lipsit de prezența adevăratei Evanghelii. Trebuie să recuperăm învățătura despre biruința prin Hristos și astfel Numele lui Dumnezeu să fie glorificat în lume prin faptul că oamenii lui sunt sfinți.

„Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt, așa încât se zicea despre ei: «Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.» Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care l-pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se dusesse. De aceea, spune casei lui Israel: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu cel sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor. Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.’»”

(Ezechiel 36:20-27)

Versetele 1 - 7:

1 Dar câtă vreme
moștenitorul este
nevârstnic, eu spun
că nu se deosebește
cu nimic de un rob,
măcar că este stăpân
pe tot.

2 Ci este sub
epitropi și îngrijitori,
până la vremea
rânduită de tatăl său.

3 Tot așa și noi,
când eram
nevârstnici, eram sub
robia învățăturilor
începătoare ale lumii.

4 Dar când a venit
împlinirea vremii,
Dumnezeu a trimis pe
Fiul Său, născut din
femeie, născut sub
Lege,

5 ca să răscumpere
pe cei ce erau sub
Lege, pentru ca să
căpătăm înfierea.

6 Și pentru că sunteți
fii, Dumnezeu ne-a
trimis în inimă Duhul
Fiului Său, care strigă:
„Ava”, adică: „Tată!”

7 Așa că nu mai ești
rob, ci fiu; și dacă
ești fiu, ești și
moștenitor, prin
Dumnezeu.

Trebuie să avem în vedere că împărțirea pe capitole nu marchează începutul unui alt subiect. Capitolul al treilea se încheie cu explicarea faptului că moștenitorii făgăduinței sunt copiii lui Avraam, adică cei care cred, iar mai departe, în ceea ce noi numim capitolul al patrulea, Pavel așază în fața noastră felul în care noi devenim moștenitori.

„Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, ... născut sub Lege ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege”. În studiul trecut am văzut că a fi sub Lege înseamnă a fi sub stăpânirea păcatului, ceea ce aduce blestemul, moartea. Dar Hristos nu a fost păcătos! Nu, dar atunci de ce a murit un neprihănit? Isus Hristos a venit să răscumpere pe oamenii condamnați de Lege la moarte, pentru că „plata păcatului este moartea” (Romani 6: 23). Pentru a putea face acest lucru trebuia să „Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17). Pentru a putea fi un Mântuitor desăvârșit El trebuia să întâlnească omul acolo unde acesta era. De aceea El „L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21). Hristos a murit pentru că a fost făcut păcat, adică a fost și el sub blestemul Legii. El a purtat păcatele noastre. El a luat locul nostru și nelegiuirea noastră a tuturor a fost pusă asupra Sa (Isaia 53: 6). El, deși neprihănit și nevinovat, a fost condamnat pentru că luând asupra Sa păcatele noastre a căzut sub incidența Legii. Vina aduce condamnarea. Astfel vedem mai bine însemnătatea cuvintelor „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi” (Galateni 3: 13). Făcându-se blestem El a putut să-i răscumpere pe cei care erau sub blestem, sub Lege. El s-a așezat sub condamnarea Legii sfinte, drepte și bune, pentru a putea să ne răscumpere pe noi și, mai mult, pentru ca noi să „fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5: 21). Fiind astfel răscumpărați noi suntem înfiați de Dumnezeu și devenim copiii Săi. Devenind copii primim Duhul lui Dumnezeu. Odată realizată această înfiere făgăduința moștenirii poate să aibă un suport.

Versetele acestea sunt o dovadă a dragostei pe care Dumnezeu o poartă celor care sunt răzvrățiți. Fără ca noi să cerem, Domnul Hristos ne-a purtat păcatul, a devenit blestem pentru noi, a murit de moartea care trebuia să cadă peste noi,

dându-ne astfel posibilitatea să-L recunoaștem pe Dumnezeu ca Tată.

Pentru că Hristos ne răscumpără din condamnarea pe care o dă călcarea Legii, rezultă că această răscumpărare ne așază într-o poziție de ascultare față de Lege. Cei care folosesc capitolul 3 și 4 pentru a demonstra faptul că în noul legământ nu este necesară ascultarea de Lege scapă din vedere un fapt important. Cei aflați sub Lege erau evreii, pentru că lor le fusese dată Legea, neamurile nu erau sub Lege pentru că ei nu au primit-o. Dacă Legea a fost doar pentru evrei, răscumpărarea este doar pentru evrei, pentru că Hristos a venit să răscumpere pe cei aflați sub Lege. Cum niciun creștin nu crede că Hristos a venit să-i răscumpere doar pe evrei, niciunul nu ar trebui să creadă că Legea a fost doar pentru evrei. Astfel noi trebuie să credem că am fost sub Lege, chiar dacă nu știam acest lucru. Răscumpărarea din blestemul ei nu înseamnă că pot continua să încalc Legea, ci că mi se oferă posibilitatea de a o păzi. Înfiți fiind, în casa Tatălui nostru trebuie să avem Legea Sa scrisă în inima noastră. Legământul al doilea vorbește despre această înfiere: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.»” (Ieremia 31: 33).

Versetele 8 - 11:

Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei.

9 Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?

Tranziția de la un moștenitor nevârstnic la unul potrivit pentru moștenire se face prin înfiere. Galatenii trecuseră, atunci când îl primiseră pe Hristos, de la starea de robie față de idoli la statutul de copii ai lui Dumnezeu, dar acum, sub influența evreilor care nu înțeleseseră adevărata Evanghelie se întorceau în robie. Această întoarcere de la înfiere la robie îi determinase să înceapă să păzească sărbătorile evreilor, fără să înțeleagă că acestea își găsiseră împlinirea în lucrarea Domnului Hristos.

Atunci când fuseseră păgâni ei erau sub condamnarea Legii deși nu o cunoșteau. „Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, cari înăbușe adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de

**10 Voi păziți zile,
luni, vremi și ani.**

**11 Mă tem să nu mă
fi ostenit degeaba
pentru voi.**

Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.” (Romani 1: 18-25). Atât evreii care știau Legea, cât și păgânii cărora Dumnezeu li se descoperea altfel, erau în robie, „nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3: 22-23). Așa suntem sau am fost și noi. Experiența galatenilor trebuie să ne atragă atenția la starea noastră: suntem copii, născuți din Dumnezeu, sau după ce L-am cunoscut pe Hristos ne-am întors la acele elemente ale lumii? Galatenii, pierzând din vedere pe Hristos s-au apucat să asculte de învățăturile fariseilor. Noi căror învățături suntem supuși?

Versetele 12 - 20

În versetele 12 – 20 Pavel le reamintește galatenilor care a fost reacția lor atunci când el le-a prezentat Evanghelia și mărturisește că dorește să fie împreună cu ei. Simte din nou povara lucrării sale pentru că trebuie să o ia de la început cu ei. Ei trebuie să se nască din nou și Hristos să ia chip în ei. Povara aceasta o avea întotdeauna Pavel (Coloseni 1: 27-29), dar în ceea ce-i privește pe galateni era a doua oară când era încercat de ea.

Versetele 21 - 31

**21 Spuneți-mi voi,
care voiți să fiți sub
Lege, n-ascultați voi
Legea?**

Versetele 21 – 31 sunt deosebit de importante pentru înțelegerea punctului central din Epistola către Galateni. Femeia liberă (Sara) și roaba (Agar) simbolizează cele două legăminte. Cu alte cuvinte cele două legăminte au fost în familia lui Avraam și nu numai atât, ci și în propria lui viață. Dar cum a putut intra în viața patriarhului legământul de la Sinai, de vreme ce legământul credinței fusese deja încheiat? Agar simbolizează legământul de la Sinai. De ce?

22 Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă.

23 Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.

24 Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, -

25 căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.

26 Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.

27 Fiindcă este scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.”

28 Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței.

Care dintre cele două legăminte fusese dorit de Dumnezeu? Cum i-a promis Dumnezeu lui Avraam că se va naște Isaac? Din femeia slobodă, Sara, soția sa. Dar acest lucru era imposibil, Sara nu mai putea da naștere unui copil acum când era bătrână. Convins de acest lucru și în așteptarea sa văzând că nu se întâmplă nimic, Avraam a decis, la solicitarea Sarei, că trebuie să-L ajute pe Dumnezeu să-și ducă la îndeplinire făgăduința. De aceea Agar devine un simbol pentru legământul de la Sinai. După cum Avraam nu putea să îplinească promisiunea lui Dumnezeu, tot așa Israelul trebuia să vadă că ei nu-i pot oferi nimic lui Dumnezeu. Avraam ar fi trebuit să continue să creadă făgăduința și să nu încerce să o îplinească împreună cu Agar, iar Israelul nu ar fi trebuit să spună că va asculta de vreme ce erau dovezi clare că fără ajutorul lui Dumnezeu nu puteau să facă aceasta. În cazul lui Avraam, promisiunea lui Dumnezeu nu trebuia împlinită prin ajutorul oferit de om. Tot așa, făgăduința că Dumnezeu ne va reface după chipul și asemănarea Sa nu trebuie să poarte amprenta noastră.

sămânță

Care era învățătura pentru galateni? Prin faptul că ei renunțau la a trăi în neprihănire prin credința în făgăduințele lui

Dumnezeu și începeau să păzească poruncile care nu le puteau oferi viața veșnică, Pavel le atrage atenția la cele două femei și le explică faptul că pot vedea în viața lui Avraam cele două legăminte. „Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar. Și a zis lui Avraam: «Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.» Cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său. Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: «Să nu te mâhnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o , care va purta cu adevărat numele tău.»” (Geneza 21: 9-12). Fiul femeii roabe, născut prin ajutorul oferit lui Dumnezeu de Avraam a trebuit izgonit. Tot așa, cel care înlocuiește credința cu propria sa ascultare de Lege este rob și nu liber. Pentru că numai credința poate produce nașterea din nou și ascultarea deplină de Lege. Intenția mea, va părea bună la un punct, până când se va

29 Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum.

30 Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.”

31 De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobози.

vedea că ea duce la robie, pentru că dacă nu am credință păcatul este mai puternic decât mine și mă biruiește.

Urmașilor lui Avraam le fusese promisă țara făgăduinței. Dar nu urmașilor lui Avraam din Agar, ci celor din făgăduință. Canaanul ceresc se obține tot prin făgăduință. Dacă Avraam a intrat și el în legământul Sinaiului, este esențial să ne întrebăm noi în ce legământ suntem. Promisiunea lui Dumnezeu este că nașterea din nou se va vedea prin faptul că păcatul nu va mai stăpâni asupra noastră și că vom primi inimi noi. S-a împlinit această făgăduință? Dacă nu, oare nu încercăm noi să-L ajutăm pe Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința, sau plutim în ideea unui har ieftin?

Declarațiile creștinismului că noi nu putem birui păcatul și că nu ni se cere să facem aceasta sunt false. Neprihănirea lui Hristos ne este atribuită doar dacă credem în cuvintele: „du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8: 11). Următoarele texte conțin făgăduința lui Dumnezeu că păcatul poate dispărea din viața noastră, că îndreptățirea și sfințirea sunt legate între ele:

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste. [...] să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.”

(Efeseni 4: 11-16, 23-24)

Acest chip al lui Dumnezeu este lucrat acum în noi dacă avem credință. Poate spune cineva că este un chip incomplet sau nedesăvârșit? Acest pasaj din Efeseni ne arată că cine nu crede că Hristos are putere să îl facă în stare să nu păcătuiască nu are credința care să îi asigure împlinirea făgăduinței în ceea ce privește țara promisă.

„El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

(Tit 2: 14) vezi și Țefania 3: 13

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

(Evrei 12: 1-2)

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.

(1 Ioan 3: 9)

Aceste versete, precum și fiecare poruncă, sunt o făgăduință a lui Dumnezeu că orice păcat poate fi biruit. Acum! Trebuie să credem în această „imposibilitate” la fel cum Avraam a trebuit să creadă într-o altă „imposibilitate”, că Dumnezeu îi va da un copil prin soția Sa Sara. Putem refuza această făgăduință, putem să devenim robi prin faptul că încercăm noi să o împlinim, sau putem spune că nu este așa.

Adevărul nu pierde nimic dacă îl cercetăm de aproape. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie lăsat să vorbească pentru Sine, pentru că ceea ce Dumnezeu spune, aceea și intenționează să spună. Adevărul și numai adevărul va străluci la sfârșitul veacului.

TESTUL 4

Nume și prenume:

Nota:

1. Cine este sub Lege?

- a) evreii pentru că ei au primit Legea
- b) neamurile pentru că ele erau sub blestem
- c) evreii și neamurile pentru că deși numai evreii au primit Legea, neamurile au avut căi prin care să-L cunoască pe Dumnezeu

2. Răscumpărarea de sub Lege era pentru?

- a) evrei pentru că ei au primit Legea
- b) evrei și neamuri
- c) numai pentru neamuri, evreii fiind mântuiți pe baza legământului de la Sinai

3. Cum devenim fii ai lui Dumnezeu?

- a) prin apartenența la poporul Israel
- b) prin botez
- c) prin răscumpărarea din blestemul Legii

4. Când va începe Dumnezeu să așeze chipul și asemănarea Sa în noi?

- a) când are loc nașterea din nou
- b) la botez
- c) la revenirea Sa

5. De ce Agar simbolizează legământul robiei?

- a) pentru că Agar a fost roaba Sarei
- b) pentru că Ismael a fost născut din unirea omului lui Dumnezeu cu o roabă
- c) pentru că exemplifică neîncrederea în făgăduința lui Dumnezeu și acțiunea omului de a ajuta el la realizarea acesteia

6. De unde ies copiii făgăduinței?

- a) din legământul robiei
- b) din legământul credinței
- c) din credința bazată pe fapte

7. Explicați diferența dintre cele două legăminte:

8. Explicați în ce sens Domnul Hristos a fost născut sub Lege:

